

ДЖОДЖО МОЙС ЛЮБОВ СЛЕДОБЕД

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2017

chitanka.info

Настаниха ги в стаята точно в два. Нито минута по-рано. Политика на хотела, както бе обяснила рецепционистката.

— Всъщност стаята е свободна още от единайсет часа, но ръководството казва, че ако го направим за един... — Тя докосна многозначително носа си с показалец.

Сара кимна. Нямахше нищо против да изчака. Така имаше време да посвикне с идеята. Не бе очаквала да се озове днес тук, в четиризвезден хотел в стила на епохата на крал Джеймс, в провинциален Съфолк, с просторни тучни морави и строги изисквания към облеклото. Мислеше, че ще си е у дома, ще подрежда училищните униформи, ще изпразва остатъците от храна от кутиите за обяд и ще сортира мръсните дрехи от спортните сакове на децата, може би дори ще изтича до супермаркета. Обичайните за уикенда неща.

Но Дъг бе влетял в кухнята малко след закуска, следван по петите от децата, и бе обявил театрално, че тя трябва да си свали кухненските ръкавици и да си сложи малко грим.

— Защо? — бе попитала тя разсеяно. Опитваше се да чуе нещо по радиото.

— Защото ще оставим децата при майка ми и после ще те отвлека за една нощ.

Тя само го бе зяпнала.

— За годишнината ви — бе добавила дъщеря им.

— Знаехме всичко предварително — обадил се бе и Сет, помалкият. — Татко искаше да е изненада.

Тя бе свалила гумените ръкавици.

— Годишнината ни беше преди няколко седмици.

— Е... честита годишнина на патерици. — Той я бе целунал. Зад него Сет се бе престорил, че повръща.

— Но... кой ще се грижи за кучето? — бе попитала тя.

По лицето му се бе изписало раздражение.

— Ще му оставим храна. Става дума само за двайсет и четири часа.

— Ще тъгува за нас. И ще изпоцапа.

— Тогава да го заведем при майка ми.

Майка му мразеше кучета. Сара мислено си отбеляза да поръча цветя за Джанис като извинение. „Не искам да заминавам — внезапно си помисли тя. — Искам да подреда къщата. Искам да оправя ключа

за лампата в банята, както ми обещавах от два месеца.“ Но се насили да се усмихне весело, докато дъщеря ѝ сочеше към малък куфар.

— Сложила съм ти синята рокля вътре — каза Тамсин. — И сатенените обувки с ток.

— Хайде, хайде! — Дъг плесна с ръце като някой екскурзовод на помайваща се групичка туристи. В колата бе сложил ръка на коляното ѝ. — Добре ли си? — попита той.

— Кой си ти? — попита тя. — И какво си направил със съпруга ми?

Децата се разсмяха. При баба си и дядо си щяха да гледат сателитна телевизия и да си откраднат по чаша шери преди вечеря.

Стаята беше с изглед към езерото. И имаше най-голямото легло, което някога беше виждала. Бегло си помисли, че освен тях може да побере двете деца и кучето, и пак щеше да остане място за още един. Имаше чай и кафе, дори домашни курабийки в малка кутия. Той го отбеляза два пъти, сякаш искаше да подчертае колко изискан е хотелът. Даде бакшиш на човека, който качи куфарите им, след като потупа джобовете си за дребни, а после, след като вратата се затвори, двамата останаха сами и погледите им мълчаливо се срещнаха.

— Така — каза той.

— Да.

— Какво ще правим сега?

Бяха женени от четиринайсет години. Някога нямаше нужда да си задават въпроси. Някога, може би преди тринайсет години, двамата обичаха да се усамотяват в спалнята следобед, помъкнали чинии със сандвичи, които накрая оставаха недокоснати и изсъхваха на пода. Имаше нещо сладостно упадъчно в това да се излежават през деня, докато всички останали работят.

Сега тя се питаше дали дъщеря ѝ се е сетила да прибере лещите си в контейнера и кога ще намери време да изпере училищните униформи.

Гледаше мъжа, който крачеше из стаята, докато разопаковаше дрехите си и грижливо приглаждаше панталоните си върху закачалките. Бяха изминали пет седмици и два дни, откакто последно бяха правили секс. Тогава всичко бе приключило преждевременно,

понеже болният Сет бе повърнал и бе извикал откъм стаята си, че завивката му трябва да се смени. Спомни си, че тогава се бе почувствала някак облекчена, сякаш е намерила извинение да отсъства от часа по физическо.

— Искаш ли да излезем да се поразходим? — попита той. Гледаше навън през френските прозорци. — Паркът изглежда приятен.

Беше положил толкова усилия, бе показал, че и след толкова години може да бъде щедър, импулсивен и непредвидим. Нима не беше редно и тя да му отвърне със същото?

Седна на леглото, облегна се назад в поза, която евентуално би могла да бъде сметната за изкусителна, и се помъчи да прикрие нервността си.

— Бихме могли... просто да си останем тук — каза тя и протегна крак. Осъзна, че се е изчервила.

Той се обърна към нея.

— Страхотна идея. Да си харесаме филм — предложи той. — Можем да вземем диск от рецепцията. Имат „Змии в самолета“, отдавна искам да го гледам.

Беше четири и петнайсет, тя лежеше на огромното легло и гледаше филм за змии в самолет. Съпругът ѝ беше до нея и обутите му в чорапи стъпала потръпваха, докато се смееше на филма. Тя зяпаше през прозореца към синьото небе. Кога бяха станали такива? Не и след раждането на по-големия им син. Спомняше си как акушерката, която бе дошла на задължителното посещение, им бе казала направо, че трябва да подновят интимностите си възможно най-скоро.

— Скачайте в леглото, когато бебето спи — бе ги посъветвала тя, докато те я гледаха с пребледнели лица, смазани от първите седмици в ролята на родители. — По време на следобедната му дрямка. Наслаждавайте се един на друг.

Бяха изгледали жената, а после се бяха спогледали, обединени от мнението, че тя наистина е луда. Да скочат в леглото? Докато апартаментът е осеян с памперси и мръсни бебешки дрешки? Докато от тялото ѝ още изтичаха неконтролируемо течности от места, за които не се говореше пред хора? Но го бяха направили и сега тя осъзна, че беше великолепно. Бяха се кикотили като хлапаци на нечия пакост,

опиянени от съществуването на сина им и от ролята си в създаването му.

— Кога се прибираме утре?

— Какво? — Той извърна очи от екрана.

— Сега се сетих, че трябва да вземем цигулката на Сет от семейство Томас. Остави я там в петък. А урокът му е в понеделник сутринта.

— За това ли трябва да мислим сега? — раздразнено попита той.

— По-добре, отколкото да си мисля за питони. — Не беше си обръснала краката и подмишниците. Осъзна, че определено не обича изненадите.

— Не ти ли харесва филмът?

— Става.

Той впери поглед в лицето ѝ.

— Знаех си. Искаше онзи с Кейт Уинслет.

— Не... Просто трябва да си подредя мислите, преди да се отпусна.

Той заговори с престорено търпение.

— Може ли... да забравиш... децата... за... пет... минути?

— Не може просто да ме телепортираш някъде далеч от ежедневието ни и да очакваш да се преструвам, че нямаме ангажименти.

Той спря филма и се повдигна на лакът.

— Защо? — попита сериозно. — Защо не можеш да изключиш всичко?

— Защото някой трябва да помни тези неща, Дъг, и обикновено този някой не си ти.

Мъжът ѝ се намръщи.

— О. Много мило...

— Само посочвам фактите.

— Е, какво трябва да направя? — възмути се той. — Оплакваш се, че те приемам за даденост, а когато най-накрая правя каквото искаш и ти осигурявам малко романтика, ти ми мърмориш за уроци по музика и ми се нахвърляш с обвинения.

— Романтика? Наричаш гледането на филм за змии *романтика!* Господи, Дъг. Направо не ми се мисли какво ще ти хрумне, когато не си в романтично настроение.

Дъг впери поглед в нея, забелязвайки първите признаци на неловкост.

— Добре. Е, какво искаш да правим?

— Мислех си... — подхвана тя. Въздъхна, повдигна копринените завивки. — Мислех си...

Той я гледаше втренчено.

— О. Мислела си, че ще правим...

Сара настръхна.

— Ако се съди по тона ти, трябва да съм очаквала нещо крайно необичайно.

— Искаш да правим секс, добре. — Той сви рамене. — Можем да догледаме филма после.

— О, ти си последният голям романтик.

— По дяволите, Сара. Какво очакваш да кажа?

— Нищо — ядосано отвърна тя. — Нищо.

— Точно така! Защото не мога да кажа нищо както трябва. Или да направя нещо като хората.

Изключи филма в знак на протест и останаха да седят в мълчание, заслушани в приглушените звуци на хотела, случайни стъпки в коридора, лекото потракване на съдове в количката за румсървис. Тя тайничко се загледа в изпъкналия му корем над колана. Не искаше да си купува по-голям размер панталони, въпреки че явно се нуждаеше от такива. Децата го наричаха *Кексчо* зад гърба му.

— Имаме резервация за вечеря в осем — каза той накрая. — Храната тук била божествена.

— Супер.

— Аз накарах Тес да ти опакова синята рокля. Онази, която много харесвам.

— Тя всъщност не ми седи много добре — плахо се обади тя. — Знаеш ли дали ми е приготвила и нещо друго?

Подозираше, че няма да може да хапне и залък, ако не иска да пръсне роклята по шевовете.

— Не знам. Можем да слезем долу за малко — предложи той. — Мисля, че предлагат следобеден чай и закуски. Можем да прием чай на моравата.

Тя поклати глава, представяйки си висококалорични пастички, пухкави еклери.

Изпънати до пръсване шевове.

— Не и ако ще хапваме обилно на вечеря.

— Ами... — Той потупа леглото, усмихна се неуверено. —
Искаш ли да...?

Последва дълга тишина.

Тя сви колене и ги прегърна.

— Честно казано, не съм. Не точно сега.

Той вдигна очи към тавана.

— Е, тогава какво искаш да правим?

— Не прави такава физиономия — ядоса се тя.

— Каква физиономия?

— От години забравяш рождения ми ден, Дъг. И годишнината ни. И Деня на свети Валентин. А сега правиш този грандиозен жест и изведнъж всичко трябва да е наред? Един филм в това огромно легло и трябва да забравя всичко?

Той се надигна и спусна крака от другата страна на леглото, извъръщайки се с гръб към нея.

— О, винаги има нещо, което не е наред. Никога не мога да ти угодя. Прибирам се вкъщи всяка вечер, печеля добри пари, помагам за децата. Запазил съм стая в хотел за романтичен уикенд. Но не. Пак не е достатъчно.

— Благодарна съм — възрази тя. — Но е посред бял ден. Просто е... неловко. Сякаш... ускоряваш от нула до сто за секунди.

— Но нали нямаме на разположение двуседмична почивка! Какво, за бога, да направя, Сара? Имам чувството, че нищо не е достатъчно добро за теб.

— Не ме изкарвай виновна за всичко — сопна му се тя.

— Не съм виновна, че напълно съм забравила изкуството на съблазняването. За танго са нужни двама, както знаеш.

— Супер! — викна той. — Забрави всичко. Направо да си съберем багажа и да се прибираме. Отивам до тоалетната — каза той и тръшна вратата.

— Забрави си кръстословицата! — викна тя подире му и метна вестника след него.

Последва тишина.

Тя се вгледа в отражението си, в тази сърдита, уморена жена в бледосиня риза. Зяпаше огледалото и си представяше съвсем различна

жена: с разрошена коса, ненаситна, готова да се нахвърли на любимия си при всяка изникнала възможност за интимни ласки. Съседката ѝ Кат веднъж бе споделила, че тя и съпругът ѝ често „го правят“ набързо, след като изпратят децата на училище. „Вече можем да свършим за шест минути — бе казала тя. — Така че той да си хване влака в девет без двајсет.“

Сара се взираше в отражението си, после предпазливо нацупи устни, но веднага се почувства глупаво. После подскочи, когато чу тропането по вратата.

— Румсървис.

Дъг не можеше да чуе, заради вентилатора в банята. Тя отвори вратата и сервитьорът избута вътре количката, върху която имаше кофичка с лед и шампанско, както и чаши.

— За господин и госпожа Никълс — каза той.

— О — възкликна тя, когато човекът започна да отваря бутилката, тананикайки си под нос. — Господи. Толкова е... мило.

Не беше сигурна какво да направи. Загледа се през френските прозорци, както бе направил Дъг. Чувстваше се гузна и виновна. За миг се зачуди дали не трябва да му даде бакшиш.

— Страхотни са тези корпоративни привилегии, нали? — весело подхвърли мъжът.

— Моля?

— Безплатните пътувания. Вие сте четвъртата двойка, която посрещаме от „Третик-Джонсън“ тази седмица. Съпругът ви е от мениджмънта, нали? Всички мениджъри получават и безплатно шампанско. Мисля, че някои биха предпочели парични бонуси, обаче.

Тя го изгледа за момент, после прие чашата, която той ѝ подаваше.

— Да — съгласи се тя, загледана в питието. — Да, предполагам, че е така.

— Но пък шампанското си е шампанско, нали? — Той леко се поклони, преди да излезе от стаята. — Наздраве.

Тя седеше на леглото, когато Дъг най-сетне се появи. Погледна шампанското, после нея. Изглеждаше уморен, унил. Тя се замисли колко упорито бе работил през изминалите няколко месеца.

— Какво е това?

Тя се замисли за момент.

— Специална оферта — каза накрая. — Мисля, че върви със стаята.

Той кимна, приел обяснението, после отново я погледна.

— Съжалявам — промърмори.

Тя му подаде чаша.

— И аз — каза тя.

— Права си. Всичко е малко...

Имаше нови, дълбоки бръчки, които се бяха врязали в лицето му, от носа надолу към брадичката.

— Дъг. Недей. — Тя се усмихна. — Шампанското си е шампанско, нали?

Двамата седнаха един до друг на леглото. Бавно преместиха крака, така че да се докосват. Той наведе чаша към нейната. Мехурчетата бяха като малки оловни топчета, които се търкулваха в гърлото ѝ, като муниции.

— Мислех си. Ще оправя лампата в банята, като се върнем — каза той. — Няма да ми отнеме много време.

Тя отпи нова голяма глътка от шампанското си и затвори очи.

Навън се носеше глъчка от разговорите на хората на моравата, скърцането на гуми върху чакълена аля. Нечий смях се разнесе и стигна чак до прозореца им. Тя отвори очи и облегна леко глава върху рамото му. Беше пет без двайсет следобед.

— Знаеш ли — каза тя, — има още няколко часа до вечеря...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.